

A 37. OTDK

MŰVÉSZETI ÉS MŰVÉSZETTUDOMÁNYI SZEKCIÓ FELHÍVÁSÁNAK

2. SZÁMÚ MELLÉKLETE

Cím: Egy csipetet egy keveset

A szerző neve: Cseh Orsolya

Intézmény, kar: Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Bölcsészettudományi és Művészeti Kar,
Képzőművészeti és Művészetelméleti Intézet

Szak, specializáció, évfolyam: Grafikusművész szak, Képgrafika specializáció, V. Évfolyam

Témavezető neve, tudományos fokozata, beosztása: Molnár Zsolt, művésztanár

Az utóbbi évek során az alkotói folyamatom fókuszában a traumafeldolgozás állt. A személyes emlékképeim vizuális átírása az érzelmi megrázkódtatottság feloldásában, a grafikai kifejezőmódokban rejlő lehetőségek pedig a folytonosságban, azaz egyfajta meditatív állapot megnyilvánulásában mutatkoznak a munkáimban. Az emlékeim realizálása és azok ábrázolása feloldották bennem azokat az érzelmi gátakat, melyekkel minden olyan ember szembesült már, aki hasonló nehézségeken mentek keresztül. Az alkotói folyamat számomra rendet teremt a káosszal szemben. Biztonságot sugall felém, enyhítve ezzel a belső vívódásból származó pusztító gondolatok mibenlétét.

Munkáimat fűzészerűen, koherens módon készítem. Elengedhetetlennek gondolom, hogy a legfrissebb sorozatoktól, a koncepcióm kiindulási pontjáig visszamenőleg prezentáljam azokat, azonos témakörök mentén.

Egy csipetet egy keveset (2024)

Az „Egy csipetet, egy keveset” (2024) című munkámon a három fő figura látható. A háttérben látható két külön álló kéz, amely egy-egy cselekvést végez. A cselekvések a képen látható

személyekhez fűződnek, amely közös időtöltésként szolgáltak viszont ma már háttérbe szorultak, ez már csak a múlt. A fotók montázs szerű elhelyezkedésüknél igyekeztem a térbeli elhelyezkedésüket izgalmassá tenni a személyes kötődésű jelentésükkel. A képen látható fekvő figura, megbontja a teret. A tér síkjaival való játékom egyfajta kísérlet volt arra, hogy összegészében hogyan mutatnak a figurák, illetve a cselekvések. Ténylegesen összefűzik-e a cselekmények őket vagy csak a saját meglátásaim szerint jelennek meg? Erre a témakörnek a megválaszolását a nézőre bízom. Mindenkiben lecseng egy-egy nézet. Sokat tanultam ennek a képnek az elkészítése közben. Mint például azt, hogy ezek az emberek és a közös történeteink itt vannak a környezetünkben, mint energia. S ezt az energiát pozitív dologgá kell avanszálni a mindennapokra. Ezzel próbálkozom már évek óta s úgy érzem ezt ennek a munkámnak az elkészítése során meg is értettem azt, hogyan tudom mindezt vizualizálni.

Komplex fúzió (2023)

A „Komplex fúzió” (2023) című linóleummetszetemben különböző emlékképeket sorakoztatok fel. A kompozíció megalkotásához múltbéli fotókat montázs-szerűen helyeztem egymás mellé. A célom az volt, hogy a figurák, illetve a tárgyak összhangban kommunikáljanak egymással. Három különböző nézőpontja van a metszetemnek. Mindhárom irányból láthatunk újabb- és újabb formákat, továbbá felfedezhetjük a köztük zajló vagy éppen csillapodó cselekmények sorát is. Saját interpretációm szerint a munkám a múlt-jelen-jövő kérdéskörét járja körbe. Magamat helyeztem a középpontba, miként a körülöttem lévő alakok már a múltamhoz nyúlnak vissza. A fehér háttér a még meg nem történt eseményeket szimbolizálja, valamint olyan személyes történetek hordozója is lehet, melyek a néző számára láthatatlanok. A metszés nyomok ennek az érzésnek a metaforáit képezik, melyek egyszerre tapinthatóak, ugyanakkor képlékenyek is, akár csak a környezetünk, amelyben élünk.

Ránk zúduló percek (2023)

A „Ránk zúduló percek” (2023) című munkám kiindulópontját egy geometriai forma, a kör képezi. Végtelen, de zárt is egyben. Miként a korábbi sorozataimban, ebben az esteben is egy számomra fontos emléket őrző fotót absztraháltam, viszont teljesen más megközelítéssel készítettem tanulmányokat és vázlatokat a metszés megkezdése előtt. Egyetlen fényképet nagyította fel és vágtam fel öt különböző sugarú szeletre, melyek számos lehetőséget adtak a grafikai lapom

összeállításra. A körcikkek csúsztatása révén az ösztönös döntéseim határozták meg a körgyűrűk végleges formációit.

Töredék sorozat (2023)

A kisméretű, matt, fekete csempén elterülő linóleum nyomatok az anyagszerűségük miatt voltak fontosak számomra. A formák, amelyek egy elégett gyertya nyomatát képezik, magukban hordozzák a trauma feldolgozás fázisait, továbbá tükrözik azt a folyamatot, melyet a grafikai sorozataim által szemléltetni szeretnék.

Mentális zaj (2023)

Ennek a munkámnak az alapját négy darab 70x100 centiméteres MDF lemez adja, melynek a megmunkálása lehetővé tette, hogy szálirány mentes fametszeteket hozzak létre. Mégis ez a struktúra visszaköszön a fő kompozíció körül. A négy lapot úgy illesztettem össze, hogy egyetlen nagy, 140x200 centiméteres alkotás jöjjön létre. Az autó, mint motívum, számomra egy roncstelepet idéz, egy olyan helyet, ahol az életnek vége szakadt. Ezt a képet szándékosan választottam, hiszen egy számomra nagyon fontos személy elvesztését szerettem volna feldolgozni. A művön látható romlás és pusztulás a bennem kavargó érzéseket tükrözi. Az alkotás minden egyes lépése – a vázlattól kezdve a végső nyomtatásig – mély érzelmi élményt jelentett. A faragás közben mintha a fába véstem volna a fájdalmat és a gyászomat. A nyomtatás különösen fontos része volt a folyamatnak. A négy lapot egyszerre festettem be, majd egy nagy papírtekercset helyeztem a dúcra. A képet végül egy kanál segítségével nyomtam át a papírra. Ez a mű számomra sokkal több, mint egy egyszerű tárgyábrázolás. Az autóroncs mögött egy érzelmi világ rejtőzik. Ahogy a fába véstem a képet, úgy oldódtak fel bennem a feszültségek. Ez a munka egy mérföldkő az életemben. Egy történetet a veszteségről, a gyógyulásról és az élet folytatásáról.

Épp ellenkezőleg (2022)

A címre is reflektálva - éppen ellenkezőleg - a pozitív, meghitt és számomra kedves emlékképeimet akartam megjeleníteni a befogadók számára. A fametszeteim egy nagyon jó barátom közelmúltban történt elvesztését járják körbe. A tervezési időszak során konkretizáltam magamban a tematikát, majd azt követően realizáltam annak a megjelenítés formáját és a

technikai részleteit. A fametszetek saját fotók alapján készültek el, melyekről elsőként 100 x 70 cm-es tusvázlatokat készítettem. Fontosnak tartottam, hogy ne csupán egy fotó alapján másolt sorozatot készítsék, ezért minden képet átírtam az érzelmeim mentén, így a tervezési fázis végére csupán referenciaként szolgáltak számomra az eredeti fotók. A tusrajzok elkészültével indigópapírral átmásoltam a festményeket a fadúcokra. A fametszetek alapanyaga 8 mm vastagságú MDF lap volt, amely egy száliránymentes, többfajta fából sűrített bútorlap. Ezt az anyagot kísérleti céllal szerettem volna kipróbálni, ugyanis összetételének köszönhetően könnyebb volt a metszést kivitelezni rajta, mint a keményebb típusúakból. A sorozat első szakasza három grafikai lapból áll, melyeknek alcímei a „Múlt képei”. A narráció a trauma létrejöttétől a feldolgozás jelenlegi szakaszát mutatja be. Az első képen egy kórházi várótermet jelenítettem meg. Ez a kép felidézte bennem mindennek a kezdetét, a betegség kiderülését és a hosszú órákon át történő kórházi jelenlétet. A második képen egy kórházi takarítókocsit ábrázoltam. Ez a tárgy egy fontos személyes élményemhez kötődik. Időrendben már előrébb járunk, ugyanis míg a váróteremben csak a trauma kapujában állunk, ez a kép már a folyamat szerves részeként értelmezhető. A harmadik képen egy magányos kórházi ágy áll. Ez ábrázolja a trauma bekövetkeztét, a halál és az azzal együtt járó hiány beálltát. Fontos jellemzője mindhárom képnek, hogy a háttér egysíkú, fekete színnel kitöltött. A feketét különböző szimbolikával lehet felruházni, számomra a melankóliát és a fájdalmat, de elsősorban az érzelmi összetettséget jelenti. A negyedik, és egyben utolsó képen a jelent örökítettem meg. A metszeten a jelenlegi baráti társaságunkat ábrázoltam, csak már egy ember nélkül. Ebben a képben megjelenik a továbblépés, az érzelmek feldolgozása, valamint a tudat, hogy az élet nem áll meg és a világ forog ugyanúgy tovább.